

Jeg skal som sagt ikke komme videre tilbage til de Udtalelser, jeg har hørt i Dag fra den ærede Landsstingsmand; kun med Hensyn til et Par enkelte Punkter skal jeg tillade mig et Par Beretigelser. — Den første angaar den ærede Landsstingsmands Forudsætning om min Opfattelse af Forholdet mellem de danske og de franske Eftertjenere, en Opfattelse, der ingenlunde — som den ærede Landsstingsmand antog — er begrundet i en af mig forudsat Forskjellighed mellem det danske og det franske Folk, men jeg benegtede Berettigelsen til at drage Sammenligningen efter de Oplysninger, der vare mig meddelte i Mæret 1872, da den sælles Straffelov for Krigsmagten var under Overveelse, Oplysninger, som jeg for Diebliffet ikke en Gang tror mere at være i Besiddelse af, hvis væsentligste Indhold jeg har glemt, men saa meget erindrer jeg ganske tydeligt, at de Mandskaber, som i Regelen blive holdte til Eftertjeneste paa de franske Skibe i den Tid, som den ærede Landsstingsmand sigtede til, vare Folk af en hel anden Bestaffenhed end de Folk, som under vore Forhold sandsynligvis vilde komme til Eftertjeneste paa de danske Skibe. Den ærede Landsstingsmand mente, at de Oplysninger, som jeg havde faaet om den tydske Marine, væsentlig maatte indskrænke sig til de Beretninger, jeg havde modtaget af danske Søofficerer, der havde været udsendte, og da ingen af dem ham bekendt havde gjort Tjeneste i den tydske Marine, maatte disse Oplysninger væsentlig indskrænke sig til Tilstandene paa de tydske Bærter, de havde besøgt. Ganske vist har jeg ved mine Udtalelser i Saar støttet mig til Beretninger, som ere modtagne af danske Søofficerer, der have været udsendte og som have besøgt tydske Orlogshaane og tydske Orlogsværter, men det var dog ogsaa muligt, at jeg kunde være i Besiddelse af Udtalelser af Søofficerer fra andre Mariner, som have haft Leilighed til at komme i mere umiddelbar Berøring med tydske Skibe, Marineofficerer, som have tilbragt Maaneder i Havn, Side om Side med tydske Skibe, og Marineofficerer, for hvis Dygtighed jeg havde saamegen Agtelse, at jeg vel kunde tillægge deres Udtalelser nogen Betydning. Den ærede Landsstingsmand var i det Hele saa overbevist om Rigtigheden af sine Anskuelser, at det var med en vis Overlegenhed, at han hævdede dem lige overfor mig. Jeg skal ikke gjøre nogen Indsigelse derimod, men jeg skal dog tillade mig at henvende den ærede Landsstingsmands Opmærksomhed paa, at det var dog muligt, at han i sine

følgende Udtalelser paa enkelte Punkter havde taget feil. I Anledning af mine Udtalelser igaar om Sammet af juridisk Vittæde ombord i Skibene, tog den ærede Landsstingsmand Anledning til i Dag at paavise de Wemper, der vilde være forbundne med Henvisning af Paadømmelsen af begaaede Forbrydelser til kombineret Ret, og som Bevis herpaa anførte han det Exempel, at naar paa et Orlogsskib paa Tozt i Middelhavet en Mand lagde Haand paa sin Overordnede og derfor vilde blive dømt til en af disse langvarige Straffe, Forbedringshusstraf eller endog en højere Grad af Straffearbejde, saa skulde denne Sag henvises til kombineret Ret, men det tror jeg, er en Feiltagelse. Jeg tror, at naar en saadan Forbrydelse bliver begaaet ombord i et Skib, vil og maa Dommen følge umiddelbart efter Forbrydelsen, Krigsret bliver nedsat ombord, og Manden bliver dømt. Derefter bliver det Skibschefens Sag at sørge for paa hensigtsmæssigt Maade at faae Manden bragt til det Bestemmelsessted, hvor han skal affone sin Straf, naar der er Mulighed for at faae ham hjemsendt. Det er ikke uden Exempel, at man sender Forbryderen fra en Station til Hjemstedet ved Hjælp af en Koffardmand eller paa anden Maade, og kan en saadan Udvei ikke benyttes, maa man beholde ham ombord i Skibet, naturligvis ikke i Berøring med den øvrige Besætning, men affondret i den Arrest, man har til Raadighed i Skibet. Er Arresten end af en uheldig Bestaffenhed, tror jeg dog, det vilde være ilde anvendt Humanitet, om det afholdt en Skibschef fra at hensette Manden deri. Den ærede Landsstingsmand kom dernæst i Dag til at udtale sig om det Betænkelige, der var ved de langvarige Straffe, hvilken uheldig Virkning de havde baade for Tjenesten ombord og for den Straffedes Kammerater, og den ærede Landsstingsmand mente, at Fængselsstraf i og for sig var ubrugelig som Basis. Jeg vidste ikke ret, da den ærede Landsstingsmand udtalte sig i den Retning, hvor han vilde hen, idet man jo i Loven har en Ret til at ombytte den langvarige Fængselsstraf, hvor den efter Omstændighederne ikke lader sig udføre, med Bøstestrafpen; men kun til en vis Grad lader denne Ombytning sig udføre. Hvilket andet Middel staar der saa tilbage efter Straffeloven? Jeg indrømmer, at der er intet andet Middel, og derfor mente jeg, at den ærede Landsstingsmand maatte komme til at give Anvisning paa den Straf, som er hjemlet i den nægtende Straffelov for Mari-